

Sygn. akt II CSK 471/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku E. L.
przy uczestnictwie R. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt XV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni E. L. pozwanego od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 marca 2018 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., jak to uczyniła wnioskodawczyni, wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne, na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania oceny dowodów. Chodzi o wypadki, w których niewątpliwie wystąpiły podnoszone w skardze kasacyjnej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o rozpoznanie wniesionej skargi kasacyjnej, oparte na twierdzeniu o prawnej wadliwości zaskarżonego postanowienia, popartym argumentacją zaczerpniętą z uzasadnienia podstaw skargi, które na tym etapie postępowania nie podlegają merytorycznej ocenie, przy braku wykazania kwalifikowanego charakteru podnoszonego naruszenia nie pozwala uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ubocznie należy wskazać, że z treści uzasadnienia wniosku wynika, że wnioskodawczyni w istocie kwestionuje przeprowadzoną przez Sąd drugiej ocenę dowodów i poczynione w jej następstwie ustalenia faktyczne wskazujące, iż objęte wnioskiem udziały w „A.” spółce z o.o. należały do majątku osobistego uczestnika, a nie do majątku wspólnego małżonków. Stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. tego rodzaju zarzuty, „maskowane” zarzutami procesowymi lub materialnoprawnymi, są w skardze kasacyjnej niedopuszczalne, zaś Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ocenia zatem prawidłowość zastosowania prawa materialnego (subsumcji)

w odniesieniu do stanu faktycznego przyjętego przez Sąd drugiej instancji, a nie stanu faktycznego przyjętego przez skarżącego.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. Uczestnik nie złożył odpowiedzi na skargę kasacyjną w ustawowym terminie, stąd w postanowienie nie zawarto rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego na jego rzecz.

jw